

בס"ד ג' אלול יום הילולא מרן הרב זצ"ל.

עז החיים

לתלמידי חכמים בדורות השבים מן הגלות הנוראה לקוממות חיינו הלאומיים בארצנו, צריך שיהיה מבט כלל ישראלי - עליהם להרים דגל, לתקוע בשופר גדול, ולדבר בעוז למען האומה וכשם האומה.

וכך הסביר הרב את מגמתו בייסוד ישיבתו:

אגרות הראיה / כרך א / קמו

"... זאת היא כל עקרה של הצורה החדשה, שאני חפץ בהישיבה, דהיינו שיהיה שורר בקרבה עז החיים, הראוי לשמעתתא דבעיא צילותא, ושמחת לב...

ודוקא בישיבה כזאת יוכל להתקיים התוך של דרשת "אדם כי ימות באוהל", אדם חי, המטה את תשוקותיו וכחותיו לא להוללות וסכלות, כ"א לעמלה של תורה ושמחת השגתה.

אבל מי שאין לו הרגשת החיים וזיום הוא לא יכול להיות אדם אשר ימות באוהל.

והמצויינים מישיבה כזאת לא יוכלו להיות ממוצעים, שהם כקדרה דלא חמימא ולא קרירא, כי אם גבורים כאריות במלחמתה של תורה, ומלאים חפץ לרוממה ולשגבה על אדמת הקודש, לא משום פניה ותכלית של רבנות, כי אם מפני אהבת השם יתברך, אהבת התורה, אהבת ישראל ואהבת ארץ ישראל, הבוערת בקרבם בשלהבת אש קודש.

במקום אחר כותב הרב ש"לבד אומץ השכל" הדרוש ללימודה של תורה:

עין איה / ברכות ב / פרק תשיעי-הרואה / רכו. ברכות סא/ב

לבד אומץ השכל צריך לזה גם כח גבורה נפשית ורוח חזק מאד עשוי לבלי חת, א"כ אחת מחובות החינוך התורני היא אמיצות הרוח, שתהיה מתלווה אל בירור השכל וקדושת המדות...

לשם העמדת הקודש באומה, בתהליך תחייתה, אין די בסדרי הלימוד הרגילים, אלא נדרשת אף 'אמיצות הרוח' - גבורה.

עין איה / ברכות ב / פרק תשיעי-הרואה / שמב. ברכות סג/ב

...כדי שהכלל יגיע לחיים אמצעים, צריכים אנשים יחידים, עומדים על משמרת עבודת הכלל, להתנדב בעבודה רבה יוצאת חוץ לגבול האמצעי, כעבודת אנשי החיל שלפעמים ינדדו שינה מעיניהם ויעמדו הכן על המשמר שעות רבות יותר מהערך הראוי לחיים ממוצעים. והם מקבלים באהבה את העול הזה, אם בעלי נפש הם, ושמחים בעבודתם, באשר יודעים הם כי רק בהתנדבם הם להעמיד את מצב חייהם במצב יוצא מגבול הסבל הממוצע יצליחו את בני אומתם בחיים הממוצעים. כן השרידים אשר ד' קורא העוסקים בתורה, הם אנשי החיל למשמרת, חומה המה לאומה הישראלית בכללה, אני חומה של תורה ושדי כמגדלות אלו תלמידי חכמים...